

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1138/2022
26.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вука Вуковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу ЗК-794/20 од 23.11.2021. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 55/22 од 06.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 26.10.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вука Вуковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу ЗК-794/20 од 23.11.2021. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 55/22 од 06.07.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу ЗК-794/20 од 23.11.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 150.000,00 (стопедесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора, а окривљеном се у изречену новчану казну урачунава време које је провео на задржавању почев од 09.12.2019. године до 11.12.2019. године тако што се дан лишења слободе изједначава са 1.000,00 динара новчане казне.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава суда износ од 32.310,08 динара и на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, а све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 55/22 од 06.07.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Крагујевцу ЗК-794/20 од 23.11.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Вук Вуковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине у целини првостепену и другостепену одлуку и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду које ће се одржати пред потпуно измењеним већем или да преиначи у целости првостепену и другостепену одлуку тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Ово, имајући у виду да се у захтеву наводи да је суд погрешно применио закон правно квалификујући радње окривљеног као кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, обзиром да се по ставу браниоца у конкретном случају евентуално једино могло радити о кривичном делу утаја, будући да окривљени није одузео туђу покретну ствар, већ је туђу покретну ствар коју је критичном приликом пронашао само привремено присвојио.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика чини лице које туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, то, по налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени АА „... туђу покретну ствар одузео другом, у намери да њеним присвајањем себи прибави противправну имовинску корист на штету оштећеног ББ из ..., на тај начин што је из сепареа ноћног клуба „ВВ“ у улици ... број ..., одузео црну мушку торбу у којој се налазио новац у износу од 92.000,00 динара на штету оштећеног, а затим је напустио локал ..., на који начин је себи прибавио противправну корист у наведеном износу ...“, а у време и месту како је то ближе означено у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим, а не кривичног дела утаја из члана 207. став 5. КЗ како то погрешно сматра бранилац окривљеног.

Како је, дакле, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају правилно примењен кривични закон правном квалификацијом кривичноправних радњи окривљеног АА као кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, то се стога као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у

којима указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да у конкретном случају у радњама окривљеног нема битних елемената кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ за које је он оглашен кривим, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац суштински ову повреду образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењем суда у правноснажним одлукама да је окривљени одузео спорну торбицу од оштећеног ББ у намери да себи прибави противправну имовинску корист и да је поступао са директним умишљајем, истичући да из изведених доказа и то посебно репродукованог снимка и одбране окривљеног јасно произилази да је окривљени спорну торбицу пронашао у сепареу кафића, да је она у том тренутку била напуштена ствар коју нико није потраживао и да он није знао да се ради о торби ББ, те да ју је он само сачувао и сутрадан послао поруке ГГ са намером да врати пронађену торбицу и новац који се налазио у њој, а што је и учинио, те бранилац указује и на по њему погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова, а посебно указује на противречност у исказима оштећеног ББ и сведока ГГ која по њему доводи у сумњу њихову истинитост.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног истиче и да је изрека првостепене пресуде у супротности са образложењем исте пошто суд у изреци пресуде наводи да је окривљени одузео црну мушку торбу, док у образложењу пресуде суд наводи да је окривљени пронашао торбицу, те се истиче и да нижестепени судови нису дали ваљано образложење везано за оцену одбране окривљеног, као и да су нејасни разлози које је другостепени суд дао у образложењу своје пресуде везано за време извршења кривичног дела и за околност да је окривљени прекинуо притежање оштећеног ББ на спорној торбици, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног истиче и да приликом доношења побијаних правноснажних пресуда нижестепени судови нису ценили ни једну олакшавајућу околност на страни окривљеног, а посебно нису ценили по браниоцу најбитнију околност да је окривљени, након што му је прошло дејство лекова које је претходно попио, одмах обавестио ВВ да је пронашао торбицу и питао је да му каже на који начин да је врати, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП. Такође, бранилац окривљеног истиче и да другостепени суд није у образложењу своје пресуде пажљиво оценио жалбене наводе, а што би по налажењу овога суда представљало повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија и због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2),

члана 441. став 1. и члана 460. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да је оптужба прекорачена, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како, по налажењу овога суда, бранилац окривљеног даље у захтеву не образлаже јасно и прецизно у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вука Вуковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на повреду наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић